

GENEVA LEE

ROYAL

KRÁLOVSKÁ SÁGA

PLNÁ SEXU

Chtíč

KNIHA DRUHÁ

Chtíč

Copyright © 2014 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Klára Goldstein, 2022

Cover © Punch Design, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2771-1 (pdf)

GENEVA LEE

Chtíč

KRÁLOVSKÁ AFÉRA
PLNÁ SEXU

KNIHA DRUHÁ

*Pro Lindsey:
Tvoje vulgarita mě inspiruje*

Portobello Road hučela od časného rána životem. Prodejci rozkládali své stánky přetékající zbožím a majitelé obchodů otevírali své krámy. Všude kolem mě to příjemné okolí znovu přicházelo k životu. Probouzelo se do nového dne. Ale já byla v zajetí noční můry. Svět se nepřestal točit, jenže zatím jsem nedokázala porozumět tomu, co se stalo, nebyla jsem schopna ty běžné rituály každodenního života zpracovávat. Moje roztržité srdce způsobilo, že jsem cítila ostrou bodající bolest v hrudi. Včera jsem sem přišla v očekávání jedné jediné věci: že to všechno uzavřeme. A stalo se. Přínejmenším jsem si to alespoň myslela. Ale s každým krokem, kterým jsem se od Alexandera vzdalovala, pro mě bylo stále těžší dýchat. Plíce mi ztěžkly natolik, že nebyly schopny vdechnout ten teplý letní vzduch. Kolena se mi podlamovala, sotva jsem se držela na nohou.

Nemohla jsem být Alexanderovým tajemstvím. Odmítla jsem to. Ale odříznout se od něj a vyhnat ho ze života bylo, jako bych si vyřízla vlastní srdce. Život bez Alexandera se zdál být nemožný. Jenže žít s ním ve lži bylo stejně nebezpečné. Neměla bych to snad všechno hodit za hlavu místo toho, abych se dál nechala ničit tajemstvími, množstvím lží a pomluv? Udělala jsem, co jsem udělat musela, ale bylo mi to slabou útěchou.

A kromě toho, to já jsem opustila jeho. To, co mi nabízel, nebyl život – alespoň ne skutečný. Chápal to vůbec? To všechno, co se

stalo, mě jen utvrdilo v tom, že ke mně chová stejně hluboké city jako já k němu. A namísto toho, abych mu ukázala, že ho miluji, jsem odešla. Jak jsem mohla udělat něco jiného? Počítalo se s tím, že se výhodně politicky ožení. A že bude vládnout své zemi.

Ani jeden z nás neočekával, že se zamiluje.

A teď bychom se zničili navzájem.

To poznání jako by mě strhlo. Klopýtla jsem a zhroutila se u starého cihlového průčelí. Jak bych mohla přežít bez Alexandera?

Znecitlivující bolest, která se mi šířila tělem, se proměnila v hluboký zármutek. Syrovost, kterou jsem cítila v hrdle, propukla v rozhněvanou záplavu slz, které mi nekontrolovatelně stékaly po tvářích. Ani jsem se je nenamáhala setřít, i když ten důkaz mého smutku setrval na mých řasách a rozmlžoval mi zrak.

Nezáleželo na tom. Nezáleželo na ničem.

Odvážila jsem se ho milovat navzdory tomu, jak to bylo riskantní. A on mě varoval. Neměla jsem mu jako zaslepená vlézt do postele, ale nečekala jsem víc než nezávazný flirt. Byla jsem lehkomyšlná a cena za to byla příliš vysoká: mé zlomené srdce.

Dala jsem mu své tělo, ale on si vzal moji duši.

A najednou tam přede mnou stál a v jeho krásných modrých očích se zrcadlila táž bolest. Každá moje sebemenší část toužila jít za ním, abych v jeho náručí zmírnila bolest, která mě svírala. Cítila jsem, že ho musím utěšit, a bylo mi jasné, že jsem jediný člověk, který mu dokáže přinést klid. Ale bránila jsem se tomu, i když mi slzy tekly proudem.

„Claro, nemůžeš odejít. Vrať se se mnou,“ nařizoval, ale v tom požadavku probleskovala nejistota. Rozpačitost, která se v tom skrývala, byla jeho dokonalým rtům příliš cizí. Alexander nepatřil k váhavým mužům. Bez praní si bral, co chtěl. Zčásti proto, že byl anglický korunní princ, a zčásti z toho důvodu, že vyzařoval drsnou, až primitivní autoritu. Nebyl mužem, kterého byste se měli na cokoli

ptát. Dotazovat se ho na něco ani nebylo možné. Ale teď stál přede mnou a dělal tu jedinou věc, kterou jsem si nedovedla představit.

Mžourala jsem skrze to moře slz, které mi zamlžovalo zrak, a hltala jsem ho pohledem. Z intenzity, kterou zářily jeho oči, modré jako plamen, se mi zadrhl dech. Svě černé vlasy měl dosud rozčuchané, jak jsem je svírala v prstech, když mě před pár hodinami drsně šukal. Je to tak nedávno, co se jeho dokonalé, plné rty tiskly na moje? Připadalo mi, že uběhla celá věčnost od chvíle, kdy jsem cítila jejich měkký, ale pevný dotyk, kdy mi sklouzly mezi nohy a zanechávaly za sebou polibky, které byly příslibem té obrovské rozkoše. Ale to, co mi teď vyrazilo dech, nebyla jeho božská tvář ani náznak zranitelnosti skrytý v jeho příkazu.

Stál tam v sandálech a obnošených volných džínách. Ale v tom spěchu, aby mě dostihl, se ani nezdržoval hledáním košile. Tělo, které přede mnou tak dlouho skrýval – to tělo, které jsem považovala za nepopsatelně krásné – bylo teď zcela odhaleno, *včetně* těch ošklivých jizev z minulosti. Ze studu se schovával, dokud jsem ho té noci, kdy nás vzal oba za hranu jakékoli kontroly, nepřiměla, aby se mi odhalil. Teď byl tady a žádal ode mě víc. Navzdory jeho tónu jsem znala pravdu. Byl stejně tak nejistý jako já, dával všanc tolik, riskoval všechno, aby mě získal zpátky.

Kvůli tomu jsem ho milovala snad ještě víc. Ale nic to nezměnilo, nemohla jsem to připustit.

„Nemůžu, Alexandře.“ Má slova zněla dutě a bezvýrazně jako prázdný slib. Pokaždé, když jsem ho odmítla, se ve mně něco dalšího zlomilo, s každým odmítnutím se mé srdce tříštilo na miliony kousků a nedokázala jsem si představit, že se vůbec někdy zcelí.

„To nepřijímám.“ Přistoupil ke mně tak rychle, až se mi zatočila hlava. Když byl takhle blízko, myslelo mi to mnohem hůř. Tělo mě zradilo, přitahováno pouhou jeho přítomností, takže jsem ani nemohla začít bojovat se svým základním instinktem. Drsně mě k sobě

přítáhl a paže mi pevně ovinul kolem pasu. Pod tričkem mi ztuhly bradavky, jak se otřely o jeho nahou hrud', a mé pohlaví začalo pulzovat, jak jím bylo dosud naplněno. Moje tělo se beze slova podrobilo a zoufale toužilo, aby si mě vzal. Alexander byl mou drogou. Na to, abych se dokázala zapřít, jsem byla příliš bezmocná. Prahla jsem po něm – po jeho neúnavném jazyku, jeho pevném ptákoví a nejmíc ze všeho po tom osvobození, když jsem byla pod jeho kontrolou. „Jsi moje, Claro. Nemůžeš proti tomu bojovat. Patříš mi.“

I když teď vznesl svůj nárok, i když se mi sevřela stehna při vědomí, co znamená být Alexanderova, nemohla jsem ignorovat pravdu. „Ale ty nepatříš mně.“

„Jak to že nepatříš?“ zavrčel. „Vždyť máš nade mnou naprostou moc. Jediné, na co myslím, je být v tobě. Vyžaduje to veškeré sebezapření, které nemám, abych si tě nepřehodil přes rameno, nedonesl tě domů a nešukal tě, dokud by tě všechno nebolelo tak, že bys nemohla odejít. Dokud bys nepochopila, že tě nenechám odejít. Ne bez boje.“

Zavrtěla jsem hlavou a vykroutila se mu. Můj smutek se přetavil ve vztek, který mě rozpálil doběla. „Řekni, že nebudu tvoje tajemství. Řekni, že jsem víc než jen holka dobrá na šukání, Alexandře. Řekni, že nezáleží na tom, co se děje – na tom, co si myslí tvůj otec, na právech a povinnostech spojených s tím, kdo jsi – a že mi patříš.“

Alexander si divoce prohlábl vlasy a na jeho pevně sevřené čelisti bylo patrné napětí. „Je to všechno mnohem složitější.“

„Je to takhle prosté,“ odsekla jsem a založila jsem si v ochranném gestu paže na hrudi, jako bych mezi námi chtěla vztyčit bariéru. Přitom jsem sotva dokázala udržet své tělo pod kontrolou. „Je to jen tak složité, jak složité to děláš.“

„Říkal jsem ti, že královská rodina je v prdeli,“ prohlásil znechuceně. „A já jsem v prdeli ze všech nejmíc.“

„Buď svým pánem.“ Má slova byla drsná, ale nedokázala jsem ve svém hlase skrýt úpěnlivou prosbu. „Nechápeš, že máš na vybranou?“

Zasmál se, ale v jeho rysech neproksmitlo pobavení. „Nechápeš, že nemám?“

Zatvrdila jsem se. S vědomím, co musí slyšet – čemu musí čelit – a s vědomím, že až ta slova vyřknu znovu, zraní ho ještě více než předtím. Zvláště když mé poraněné srdce dosud krvácelo. „Miluju tě, Alexandře.“

Oheň v jeho očích zchladl a on couvl. Takovou reakci jsem očekávala, ale stejně to bolelo. Bylo příliš žádat po něm, aby to řekl taky. Sakra, bylo příliš žádat ho, aby mou lásku opětoval. Věděla jsem, že to tak je, vnímala jsem to s takovou jistotou jako své vlastní pocity. Vidět ho, jak se stáhl zpátky, mi dostatečně osvětlilo, že to nikdy nebude stačit.

„Nemůžu, Claro,“ řekl. V jeho tónu nebyl smutek, ale chlad.

Smutek mě páčil v očích a rty se mi chvěly. „Ne?“

Dlouho se na mě díval, a než otevřel ústa, zátal se mu sval na krku. „Ne.“

„Potom se s tebou nemůžu vrátit.“ Nebránila jsem se dalším slzám. Oba jsme znali pravdu. Teď nezbývala jiná možnost než odejít.

Při tom pomyšlení jsem strnula a přimrzla na místě, jako bych byla prokletá. Když mi Alexander ovinul paži kolem pasu a pomalu mě přitáhl k sobě, nebránila jsem se. Nedokázala jsem v sobě najít ani známku odporu. Bolest ustoupila prázdnotě, která se ve mně teď ozývala. Měla jsem pocit, že se ta propast rozšíří napříč hodinami, dny, měsíci a roky a naplní můj život zapomněním. Skoro jsem si ani neuvědomila, že mi Alexander odhrnul zbloudilý pramínek vlasů z tváře a zastrčil mi ho za ucho.

„Ty tvé vlasy. Nelze je zkrotit,“ zamumlal, ale tentokrát byl v jeho slovech patrný smutek.

„Přestaň to zkoušet,“ zašeptala jsem.

Rty se mu pohnuly v náznaku úsměvu, který však okamžitě zmizel. „Už teď mi chybíš.“

Pevně jsem zavřela oči, a přesto mi zpod víček unikly horké slzy. Nemělo smysl předstírat, že je to v pořádku. Tohle nemohlo být v pořádku nikdy. Můj život nebyl pohádka, na jejímž konci by čekalo „šťastně až do smrti“. Věděla jsem to, i když se jeho ústa spojila s mými.

Naše rty se vzájemně drtily a prozrazovaly tak tu naléhavost, která námi oběma proudila. Spoustu věcí, které bychom nikdy nevyslovili. Opět jsem ho vpustila do svých úst a dovolila jeho jazyku zachytit můj – dovolila mu, aby mě ještě jednou ovládl. Jeho polibek mi rozpaloval krev, dokud jsem nevzplanula. Vášně se mísila se strachem, a i když jsem se ho pevně držela, plameny touhy mě pomalu pohlcovaly, jako bych hořela připoutána na hranici. Lapala jsem po dechu, svírala jeho ramena a nehty zatínala do jeho pevného těla. Děsilo mě, že ho budu muset pustit. Děsilo mě to, co na mě čeká na konci tohoto polibku. Ale on mě nepouštěl, dokonce ani když se naše rty oddělily, abychom se horečně nadechli.

Věděli jsme, co by se stalo, kdybychom to nechali zajít dál.

Alexander mi vtiskl polibek na čelo a já zavřela oči a hledala poslední dávku síly, abych dokázala vidět dál. Ten těžký okamžik přišel, ale smutné na tom bylo, že kvůli němu. Kvůli němu. Nám. Sílu jsem našla v tom, co jsme sdíleli. On mi ji dal.

Dodal mi sílu, abych se odtáhla.

Když jsem ustoupila, hlava mu poklesla, a když ji opět zvedl, řekl jen dvě slova.

„Sbohem, Claro.“

Pak zvedl ruku a o vteřinu později zaparkoval u obrubníku vedle nás elegantní Rolls-Royce. Alexander otevřel dveře a naznačil mi, abych nastoupila. Na nic jsem se neptala. Moje bojovnost zmizela, síla se vytratila.

Beze slova jsem vklouzla na zadní sedadlo. Jeho úsměv byl mírný, tak odlišný od toho namyšleného culení, do kterého jsem se zamilovala. Pak zavřel dveře.

Norris nepromluvil. Bez instrukcí pochopil, co se od něj čeká, a jak se rozjel, Alexander se otočil k domu, který měl být náš. Bez zaváhání. Vykročil přímo k němu, jako by neexistovala jiná možnost. Dal jasně najevo, že žádná není. A tak jsem plakala pro své zlomené srdce a svého zlomeného muže, zatímco on kráčel zpátky k budoucnosti, kterou nikdy nebudeme sdílet – zatímco on odcházel z mého života.

Dveře se za mnou tiše zavřely. Ranní světlo proudilo mezerou v místě, kde se stýkaly závěsy, ale já jsem šla rovnou do postele. Pomyšlení na to, jak budu čelit dnešku, mě příliš tížilo. Potřebovala jsem o ničem nevědět, ale ani spánek mi nepřinesl únik. Alexander mě pronásledoval ve snech.

Když jsem mījela pohovku, něco se na ní pohnulo. Ospalá Belle se posadila a mnula si oči. Z jejích rozčuchaných vlasů a kalhot na jógu jsem usoudila, že usnula, když čekala, až se vrátím domů. Otevřela ústa, ale když uviděla mou tvář, hned je zase zavřela. Nepotřebovala jsem zrcadlo, abych věděla, že mám zarudlé oči a teče mi z nosu.

„Šla jsi ho navštívit.“ Nebyla to otázka, ale konstatování faktu. Vůbec mě nesoudila. Sama si odžila dost vlastních milostných omylů a možná právě proto se bez dalšího slova pustila do díla. Ve vteřině mi přehodila dosud zahřátou peřinu kolem ramen.

Strnulá šokem jsem se posadila, zatímco ona otevírala a zavírala kuchyňské skříňky. Našla kávu, koukla na ni a hodila sáček zpátky na poličku. „Ksakru. Potřebujeme něco silnějšího.“

Nebylo ještě ani devět ráno, ale neodporovala jsem jí. Na to jsem neměla sílu. Nalila do sklenice bílé víno a podala mi ji. Vzala jsem ji a nepřítomně si usrkla.

Cítila jsem, že Belle stěží přemáhá zvědavost. Chtěla vědět, co se stalo, a podle toho, jak jsem ji znala, bylo zřejmé, že zadržovat

všechny ty otázky, které z ní musejí ven, jí činí značné potíže. A právě proto byla mou nejlepší kamarádkou. Nikdo jiný, a to včetně mé matky, by nebyl schopný se ovládnout. Belle chápala, co potřebuju: čas.

Čas zpracovat, co se stalo. Čas uvyknout myšlence, že Alexander už není součástí mého života – a že jí nikdy nebude. Právě teď... právě teď mi to připadalo nemožné. Právě teď jsem si nedokázala představit, jak se bude svět točit dál.

Belle mě odvedla do koupelny a začala napouštět vanu. Nebránila jsem jí. Sledovala jsem ji, dokud mi nevezala z ruky sklenici vína. Vyklouzla mi z prstů a mnou otřásl vzlyk. Co jiného mi ještě můžou vzít? Ta myšlenka zněla iracionálně a mně to bylo jedno. Nic už nedávalo smysl. Proč proti tomu bojovat? Můj život – ten život, který jako by před pár týdny sotva začal – byl pryč. Zítra budu muset začít znova. Od zítřka budu muset začít čelit realitě bez Alexandera.

„Dneska se vyplač,“ řekla něžně Belle, jako by mi dokázala číst myšlenky.

Dnes budu plakat, souhlasila jsem potichu. Toužila jsem vklouznout do horké koupele, kterou mi připravila, a nechat své slzy padat do vody, dokud nebudu zase silná a znovuzrozená – dokud ze sebe nesmyju bolest. Ale i když jsem se ponořila do vany, věděla jsem, že ze své paměti Alexandera nikdy nevymažu. Byl v mé krvi. Jeho dotek se mi vpálil do kůže. Patřila jsem mu, přestože nikdy nebudu patřit k němu.

„Zítra bude líp.“ Belle usedla na okraj vany. Netlačila na mě, abych si s ní promluvila. Místo toho jsme tam tiše seděly.

Ohledně zítřka se Belle mylila. Nikdy nebude líp. Už kdysi jsem měla zlomené srdce, ale ne takovým způsobem. Ztrátou Alexandera se zlomilo něco hluboko ve mně. Nikomu jsem se nikdy neodevzdala tak jako jemu. Už nikdy nechci. Ani by to nebylo možné. Tak krásná a krutá láska, jako byla ta naše, nepřichází v životě podruhé. Jednou

je člověk schopen její ztrátu přežít, ale náš pud sebezáchovy nám nikdy znovu nedovolí, abychom byli tak zranitelní.

„Až budeš připravená si promluvit, jsem tady.“ Belle vyklouzla z koupelny, ale bude hned za rohem. Nepochybovala jsem, že mi poskytne prostor, abych se přes to všechno dostala, a přitom mi bude tak nablízku, jak to jen půjde.

Nyní jsem osaměla a dovolila svému žalu, aby propukl naplno. Rozhodla jsem se ho do hloubky procítit. Rozerval mě, štěpil a tříštil mé srdce, až z něj nezbylo nic. Vše, co zůstalo, byla temná bolest, která se mi usadila v hrudi a znemožňovala mi dýchat. Dokonce ani v té chvíli bych nic neměnila. Ta jediná věc, která byla ještě nemožnější než představa života bez Alexandera, byla představa, že součástí mého života nebude už vůbec. Žila bych ze vzpomínek. Sytila bych se jimi, protože než mi vstoupil do života, hladověla jsem a ani jsem nevěděla po čem. Rozhodla jsem se správně. Nikdy víc, nemusela bych to přežít. Bylo to nevyhnutelné rozhodnutí. Dnešek nebyl o tom, co chce mé srdce, byl o přežití. Na pomíjivý okamžik jsem ho měla. Náš společný čas byl příliš krátký, ale věděla jsem, že to stačilo.

2 |

S upřímnými díky jsem proletěla kolem muže, který mi držel dveře. Prošla jsem velmi rychle, protože jsem si všimla, že se mnou chce mluvit. Nevypadal jako reportér, ale byla to tvrdá škola, kdy jsem se naučila nedůvěřovat jakémukoli zdánlivě náhodnému zájmu cizích lidí. Kromě toho jsem dnes ráno neměla čas. Belle, moje nejlepší kamarádka, která to vždy myslela dobře, ale byla zvědavá, mě v našem společném bytě dvacet minut zdržela. Teď jsem měla míň než půl hodiny na to, abych se připravila na schůzku s jedním z našich nejdůležitějších klientů.

U Peterse a Clarkwella byl v úterý takhle brzy ráno pořád relativně klid, ale nemělo to dlouhého trvání. Od té doby, co jsme oficiálně spustili kampaň Isaaca Bluea, se atmosféra v kanceláři změnila z uvolněné na bláznivě hektickou – a to se mi líbilo. Zatímco mnozí z mých kolegů tohle nové pracovní tempo nesnášeli, mně prospívalo. Pracovní vytížení mě rozptylovalo a odvádělo mou pozornost od toho zmatku, který jsem měla v osobním životě, a ponechávalo mi jen nepatrný čas na to, abych myslela na Alexandera. Dva a půl měsíce jsem tu v podstatě žila. Byla jsem první, kdo ráno do práce přicházel, a poslední, kdo odcházel domů. Nepřestávala jsem s prací, dokud se mi nezavíraly oči. Alexander už pronikal do mých myšlenek jen ve snech. Nemohla jsem mu zabránit, aby za mnou zavítal alespoň tam.

Ze své kóje na mě zamávala Tori, trochu mě překvapila. Tahle temperamentní zrzka na mě pořád tlačila, abych se stala součástí jejího akčního života, ale pokud šlo o práci, stejně mě nikdy nepřekonala. Zastavila jsem se u jejího stolu a v duchu se připravovala na její obvyklé prosby, abych zašla na večeři nebo na drink. „Jsi tady brzy.“

Přinutila jsem se k úsměvu. Měla jsem Tori ráda a jednou by z nás dokonce mohly být kamarádky. Ale zrovna teď jsem dokázala myslet jen na práci. Zábava u mě nebyla na pořadu dne. V průběhu léta jsem párkrát zkusila zajít na večeři s Belle a přáteli, jen abych si hluboce připomněla, jak mi Alexander chybí. Poučila jsem se.

Tori se usklíbla a přitáhla si sako, aby skryla svůj třpytivý top.

Měla rozmazané oční linky a její oblečení v práci působilo dost pochybně. „Perné ráno?“ zeptala jsem se.

Nebo noc? dodala jsem potichu.

Naklonila se a ztišila hlas, ačkoli tak brzy jsme byly v kanceláři jen my dvě. „Můžu ti říct, že jsem vůbec nespala. Čtvrtá hodina ranní není nejlepší čas na to si vzpomenout, že jsi zapomněla zkontrolovat poslední čísla pro Blueovu kampaň, zvlášt pokud jsi v Brimstonu.“

Pousmála jsem se a doufala, že působím chápavě. Z jejího nevinného přiznání jsem šla vnitřně do mdlob, pocity a myšlenky se mi rojily v mozku příliš rychle na to, abych je zpracovala. V tom klubu už jsem byla a záblesk žárlivosti, který mnou při zmínce o něm projel, mě vyděsil. Byl tam Alexander minulou noc taky? Ocitla se mu nablízku, aniž by to vůbec věděla? A nešlo jen o tohle. Samotné slovo *brimstone* pro mě znamenalo mnohem víc, než mohla Tori tušit. Doteď jsem takové situaci nemusela čelit. *Brimstone* vážně nebyl slovem, které by se užívalo v běžné každodenní konverzaci. Právě to byl jeden z důvodů, proč jsem si ho vybrala jako své bezpečné slovo. *Brimstone* bylo slovo, o němž jsem předpokládala, že

mě ochrání, zajde-li Alexander příliš daleko – bude-li ode mě žádat víc, než bych mu mohla dát.

Použila jsem ho pouze jednou a už ho nikdy znovu nepoužiju.

Tori si zdvořile odkašlala a já zavrtěla hlavou ve snaze osvobodit se od bolestných vzpomínek. „Promiň,“ zamumlala jsem. „Musím ještě dokončit pár věcí, než Isaac přijede. Nevím, kde mi hlava stojí.“

„Naprosto tě chápu,“ soucítily se mnou. „Měly bychom zajít na oběd, až to tady zabalíme.“

Zaváhala jsem a okamžitě jsem hledala nějakou výmluvu. „Tenhle týden je strašný. Čekají mě stovky výkazů v souvislosti s Isaacovým reklamním týmem.“

Tori odbyla mou výmluvu pokrčením ramen. „Tak třeba někdy jindy.“

„Určitě,“ řekla jsem. *Možná* byl jediný závazek, který jsem v těchto dnech mohla lidem dát. Při pohledu na hodiny v kanceláři jsem zjistila, že konverzací s Tori jsem promarnila pět cenných minut.

Pověsila jsem si tašku na zásuvku svého stolu a vytáhla složku s materiály ke kampani Blueovy nadace, abych se připravila na dnešní schůzku.

„Jste připravená?“ zeptal se Bennett. Jeho obvyklý přátelský úsměv působil unaveně.

Zarazila jsem se a zkoumala svého šéfa. Kruhy pod očima měl tmavší a jeho kudrnaté hnědé vlasy rozhodně volaly po hřebenu. „A co vy?“

„To vypadám tak hrozně?“ Klesl do židle vedle mě a utáhl si kravatu. „Proč mají děti letní prázdniny, když jejich rodiče musejí do práce?“

„Je to kruté,“ souhlasila jsem. Bennett vychovával dvě dcery, šestiletá dvojčata, což by bylo stejně tak obtížné, i kdyby jeho žena před rokem nečekaně nezemřela. Neuměla jsem si ani představit, jak

přetížený musí být, ačkoli se snažil, seč mohl, aby to nedával najevo. „Proč mě nenecháte, abych je v pátek večer na pár hodin pohlídala?“

„Protože přece musíte pořád pracovat!“ Bennett vyvalil oči v předstírané hrůze.

„Kampaň Blueovy nadace spěje k závěru,“ podotkla jsem nedbale a ignorovala jeho zjevný sarkasmus. Nedodala jsem, že dokud se neobjeví nějaký další velký projekt, zoufale potřebuju vyplnit svůj čas čímkoli, co by mě odvedlo od myšlenek na Alexanderovu nepřítomnost v mém životě.

„Možná máte pravdu.“ Bennett si třel spánky a hlasitě si povzdechl. „Řekněmě, že byste je pohlídala, zatímco bych se trochu prospal?“

Na chvilku jsem se zaměřila na jeho ztrhaný vzhled a zvedla jsem obočí. „Na tom, abyste se prospal, rozhodně trvám.“

„Jste záchrana, Claro.“ Odmlčel se a hrabal se v rozházených poznámkách v tašce. „Někdo sem volal a ptal se na vás. Myslím, že jsem si to číslo zapsal.“

Krve by se ve mně nedořezal. Byla jen jediná osoba, která mohla volat a ptát se na mě. Jediná osoba, která mě nemohla kontaktovat přímo. Jediná osoba, která už mě přímo nekontaktovala celé dlouhé měsíce.

„Nečekáte pozvání na pohovor v nějaké jiné práci, že ne?“ zeptal se Bennett a upřeně sledoval můj sklíčený výraz.

Potřásla jsem hlavou a přiměla se k odpovědi. „Ne.“

„Dobrá, vypadáte totiž trochu zděšeně.“ Vtom mu to došlo. „Nemyslím si, že to byl on, Claro.“

Nebyla jsem si jistá, jestli je mi líp, nebo hůř. Vlastně jsem nic moc necítila. Ty otázky, na které jsem se chtěla Bennetta zeptat, jsem zaplašila. Ptal se na mě ten *někdo* přímo jménem? Jak zněl jeho hlas? Vážně zanechal své číslo? Protože Alexanderovi by nejspíš nevolal. „Asi to byl jen reportér.“

Ale svého znepokojení jsem se nedokázala zbavit.

„Nedáte si čaj, než se tam vydáme?“ zeptal se a měl se k odchodu.

„Raději kávu, prosím. Už jsem skoro hotová s kontrolou té zprávy,“ ukázala jsem na otevřenou složku na obrazovce. Přípravou na dnešek jsem trávila každou chvilku. A rozhodla jsem se, že se teď nesmím nechat ničím vykoletit.

„Občas zapomenu, že jste Američanka, a vtom si řeknete o kávu,“ škádlil mě Bennett.

Zavrtěla jsem na něj prstem a vrátila se k práci. „Nejsem v téhle kanceláři jediná, kdo pije kávu, a nejsem Američanka.“

„Jste Američanka víc, než si připouštíte, ale možná když vás budu zásobovat dostatečným množstvím čaje a sušenek, přijmete svou britskost.“

„Ani náhodou,“ řekla jsem nejhorším londýnským přízvukem.

Bennett se vydal k odpočinkové místnosti a cestou dozníval jeho smích. Bylo fajn vidět ho v dobré náladě. I když žertoval o tom, že příliš pracuji, jeho hladina stresu mě nenechávala klidnou.

S prezentací pro Blueovu nadaci bylo díkybohu všechno v pořádku. Při troše štěstí bude Bennett s mou kávou zpátky právě včas, abych si ještě pořádně lokla, než budeme muset zamířit dolů do zasedací místnosti. Zapnula jsem telefon, abych zkontrolovala čas, a všimla jsem si zmeškaného hovoru od matky.

Útočí ze všech stran.

Madeline Bishopová nebyla schopná číst mezi řádky. Jejím telefonátům jsem se vyhýbala už týdny. Pravdou bylo, že jsem nedokázala strávit tu její zvláštní omezenost. Podle ní jsme byli s Alexanderem pořád spolu. Jakmile se dozvěděla, že jsme se rozešli, neměla sebe-menší problém přesně definovat, kde se stala chyba a jak bych to mohla napravit. Jestli se říká, že zvědavost zabila kočku, prozíravost ji po několika resuscitačních pokusech vrátila do života. Podle

matčina názoru se situace dala napravit. Neměla jsem to srdce jí říct, že v našem případě se to napravit nedá.

Alexanderovi jsem řekla, že nebudu jeho tajemstvím, ale před matkou jsem pravdu o našem vztahu ještě pořád střežila. Možná jsem nikdy nebyla tak silná, jak jsem si myslela – jak si myslel on.

Bennett se objevil u mého stolu a podal mi hrnek, z něhož se kouřilo. „Jste připravená je ohromit?“

Usrkla jsem si kávy. Předstírat, že jsem v pohodě, se stalo mou druhou přirozeností, předstírat, že už jsem se dostatečně sebrala, to byla úplně jiná věc. K němu jsem mohla být upřímná. „Veďte mě, šéfe,“ řekla jsem místo toho s uměle nasazeným úsměvem.

Nemohla jsem si pomoci, abych neobdivovala proměnu našeho klienta. Za těch pár měsíců, které uběhly od chvíle, kdy jsem se se slavným hercem setkala, se z problematické filmové hvězdy stal starostlivý organizátor, který přebíral za kampaň stále více a více odpovědnosti. Nepochybovala jsem, že s tou proměnou má hodně společného Sophia Kingová, blondýna starající se o publicitu kampaně, která se pokaždé vznášela po jeho boku. O vztahu Isaaca Bluea k ní se spekulovalo a moje podezření se potvrdilo, když jsem ho dnes zahlédla, jak jí během přestávky ochrannitelsky položil ruku dolů na záda. Rychle ji opět stáhl, aniž by si toho někdo jiný všiml, ale jí zablýsklo v pohledu, když se na něj podívala, a její oči žhnuly intenzitou, jaká existuje jen mezi milenci.

V hrudi mi zesílil tlak a bolestí se mi sevřelo srdce. Nikdo jiný neviděl to, co já. Toužila jsem, aby se mě ještě jednou v takovém ochrannitelském gestu dotkla Alexanderova ruka. Střetla jsem se pohledem se Sophií a zahanbeně jsem se odvrátila, protože jsem byla přistižena, jak na ně zírám.

„Děkuji vám za všechnu vaši práci,“ řekl Isaac a napřáhl ruku k Bennettovi. „Blueova nadace má tak skvělý začátek jen díky Petersi a Clarkwellovi.“

Bennett mu stiskl ruku, ale zavrtěl hlavou. „Jste to vy, komu musíme poděkovat.“

Navzdory vší práci, kterou jsem na kampani udělala, jsem se poněkud krčila stranou, když jsem měla přijmout uznání. V rámci společnosti jsem se chtěla posunout výš, ale chtěla jsem, aby se to stalo až poté, co zájem bulváru o můj osobní život konečně začne mizet z obecné paměti.

Isaac se otočil, aby mi poděkoval, ale zarazil se, když mě spatřil. Jeho nakrátko ostříhané hnědé vlasy, dolíčky ve tvářích a vyrýsovaná postava by většinu žen přiměly vraždit, aby si získaly jeho pozornost. Já však nepatřila k většině žen. Isaac byl zatraceně sexy, ale nebyl to Alexander.

Hvězda se – snad díky rokům herecké praxe – rychle vzpamatovala a podala mi ruku. „Děkuji vám, slečno...“

„Bishopová,“ přistoupila jsem na tu hru. Nebylo pochyb, že mě poznal. Moje fotka na obálce časopisu *People* mi mnoho anonymity nepřinesla. Vyměnili jsme si ještě pár zdvořilostí. I přes to trapné představování jsem si nemohla pomoci, ale Blue mě okouznil.

Sophia otálela u dveří a pak odvedla svého klienta a milence ven spolu se zbytkem skupiny. Když byli venku ze zasedací místnosti, položila ruku na zárubeň dveří a znemožnila mi odejít.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala jsem se.

„To je zajímavé,“ řekla. „Zníte jako Američanka, ale chováte se jako Britka. Jste tak zatraceně zdvořilá, Claro.“

Alespoň že nehodlala nic hrát. „Umím být drzá. Možná dokonce tak drzá jako vy.“

Zasmála se tomu a elegantně zkrřížila své útlé paže na dokonale padnoucím rudém plášti. „O tom pochybuj. Nechtěla jsem vás urazit, ale všimla jsem si, jak zíráte.“

„Takový účinek má Isaac na ženy,“ pronesla jsem zlehka.

„To má. Ale nepředstírejme, že mluvím o něm. Myslím, že touhu po diskrétnosti a soukromí ve vztahu chápete moc dobře.“ Sophia ustoupila, takže už dál neblokovala dveře, ale ani jedna z nás se neměla k odchodu.

„Předpokládám, že ano,“ připustila jsem. „Nic neřeknu.“

„Není to tajemství, ale ani to nijak veřejně nepropagujeme,“ přiznala. „Ale můj vztah s Isaacem není to, proč jsem vás zastavila. Myslím, že byste ocenila nějakou podporu, Claro.“

Vytáhla ze své birkinky vizitku slonovinové barvy a podala mi ji.

„Co přesně děláte?“ zeptala jsem se. Přemáhala mě zvědavost.

„Měním věci k lepšímu.“

Ušklíbala jsem se. „Myslím, že na to už je trochu pozdě.“

Sophia se zadívala do chodby, kterou Isaac zmizel. Když znovu pohlédla na mě, oči jí planuly a potřásla hlavou. „Nikdy není pozdě.“

Když jsem vizitku schovávala do zásuvky svého stolu, zněla mi v uších její slova. Sophia Kingová jistě dělala svou práci dobře, ale já nehledala nikoho, kdo by dával moje věci do pořádku. Bylo to nemožné. Posledních pár měsíců jsem trávila tím, že jsem se snažila vyhrabat ze svého zoufalství. Byla to těžká bitva, která nebyla zdaleka u konce. To jediné, co jsem mohla dělat, bylo jít dál a kupředu, jak nejlépe umím. Zhluboka jsem se nadechla, pomalu jsem došla k Torinu stolu a čekala, až dotelefonuje.

„Co příští týden?“ zeptala jsem se, jakmile zavěsila – dřív, než bych si to mohla zase rozmyslet. „Celé léto jsem byla zahrabaná v práci. Je čas, abych vylezla na světlo.“

„Skvělé!“ tleskla Tori. „Beru tě za slovo.“

„Tak dobrá,“ řekla jsem a na rty se mi vkradl upřímný úsměv.

Malé krůčky.

Položila jsem tašku na žulovou desku kuchyňské linky, prošla jsem si denní poštu a musela jsem potlačit příval zklamání, protože všechno, co jsem objevila, byly jen účty a letáky z výprodejů. Takže tolik k malým krůčkům, posmíval se mi v hlavě tichý hlásek.

Belle vkročila do místnosti oděná do splývavých tyrkysových maxišatů. Odhrnula si pár pramínků blond vlasů, které se jí přilepily vzadu na krk, a ovívala se. Náš byt nám pronajala její teta, a i když se mi předválečná architektura i měsíční náklady zamlouvaly, scházelo tu některé moderní vybavení, jako například klimatizace. „Pojedme na letní dovolenou,“ navrhla, „Mallorca nebo Seychely?“

„Myslím, že tady je teď mnohem větší vedro, a mám práci.“

„Vedro na pláži je něco jiného.“ Belle povzdychla a vytáhla z mrazáku kostku ledu. „Být v tom vedru ve městě plném lidí je depremující. Nemohla bys vysadit aspoň na pár dní nebo na prodloužený víkend?“

„Je to všechno?“ Zvedla jsem hromádku doručené pošty a její otázku jsem ignorovala.

„Pokud vím, tak ano.“ Chvilku mi zkoumavě hleděla do tváře. „A co tvoje schůzka?“

„Skvělá,“ řekla jsem a doufala, že se nebude vyptávat na detaily. Pořád jsem si nebyla jistá, jak odpovědět na nabídku Sophie Kingové.

„Na té kampani jsi tvrdě dřela. Měly bychom to oslavit,“ navrhla Belle, „na něco zajít.“

„Musím jít běhat.“ Cvičení fungovalo jako moje náhradní výmluva, když jsem zrovna neměla práci, která by mě zaměstnávala.

„Blbost,“ řekla Belle. „Vyhýbáš se mi.“

„Nevyhýbám.“ Povzdychla jsem a hledala způsob, jak jí to vysvětlit, aniž bych zabředla do bolestného tématu Alexander. „Prostě se necítím na to, abych šla ven.“

„Na to se necítíš nikdy,“ poznamenala vyčítavě. „Mám tě moc ráda, drahoušku, ale nemůžeš se věčně schovávat před životem. Kdy se hodláš posunout dál?“

„Jdu si zaběhat. Víc v tom nehledej.“ Popadla jsem kabelku a proplula kolem ní, než by na mě začala ještě víc tlačit.

Když jsem se za čtvrt hodiny objevila připravená na běh, Belle nevycházela ze svého pokoje. Rezignovaně jsem si stáhla culík a vyrazila z bytu. Navzdory večernímu dusnu bylo příjemné cítit na zpoceně pokožce vzduch, když jsem zrychlila tempo. Běhání mi pomáhalo, abych si vyčistila hlavu až do úplné prázdnoty, což bylo zrovna tak dobré jako naprostá zahlcenost prací.

Doběhla jsem k semaforu na rohu a čekala, až naskočí zelená. V ulici naproti jsem uviděla černý elegantní Rolls a srdce mi poskočilo. Zhluboka jsem se nadechla, přistoupila blíž a zklamaně zjistila, že není Alexanderův.

Vzpamatuj se, pokáral mě můj vnitřní hlas.

Tentokrát jsem mu naslouchat musela. Vyrazila jsem na plné obrátky, pumpovala pažemi, krev mi bušila ve spáncích. Přiměla jsem se zrychlit natolik, až bych zapoměla na všechno kolem. Utíkala jsem od svých problémů. Věděla jsem to. Ale jakou jinou možnost jsem měla, když mi nezbyl nikdo, ke komu bych se rozběhla?

Tu myšlenku jsem hned vypustila, protože fyzické nároky mého tempa měly přednost. Když jsem po hodině a půl zamířila ke schoďům k našemu bytu, měla jsem už hlavu čistou. Díky běhu mě zaplavil úplně blažený pocit. Kéž by to jen mohlo trvat věčně.

„Claro!“ volala na mě teta Jane ze dveří.

„Ahoj, Jane,“ zasupěla jsem.

„Pojď dál a trochu se napij. Vypadáš, jako bys právě uběhla maraton.“

Taky jsem se tak cítila. Ale i když jsem měla vyschlo v krku, zavrtěla jsem hlavou. „Jsem nechutná, měla bych si dát sprchu. Ale díky.“

„Nesmysl,“ vklouzla Jane do chodby a ukázala na svůj byt. „Dovnitř, a hned.“

Když se Jane tvářila takhle, nebylo možné se s ní přít, a tak jsem se dověkla dovnitř. Se svými šedými ježatými vlasy a útlou drobnou postavou na svůj věk nevypadala, spíš připomínala nějakou elfku. Co jí scházelo na výšce, to vynahrazovala duchem. Zvedla jsem ruce na znamení kapitulace a následovala jsem ji do bytu.

Vděčně jsem lokala vodu, kterou mi podala.

„Děkuju,“ řekla jsem, když jsem dopila.

„Za tím tvým běháním je ještě něco jiného,“ poznamenala Jane. „Vypadáš jako dívka, která před něčím utíká.“

Pokrčila jsem rameny, ale vyhnula jsem se jejímu pohledu. Nechtěla jsem se podívat sama na sebe Janinýma pronikavýma očima. „Jen se snažím pohnout se dál.“

„Proč?“

Ať jsem od ní očekávala cokoli, nečekala jsem, že se mě zeptá na tohle. To nebyla typická porozchodová otázka. Měla bych to vědět. Už jsem slyšela všechno. Pátrala jsem po nějaké odpovědi, ale nakonec jsem na ni jen tupě zírala.

„Jsi do něj zamilovaná, Claro,“ řekla Jane, natáhla se a poplácala mě po ruce. „Je to zcela zřejmé, má drahá. Tak proč s ním tedy nejsi?“

Zavřela jsem oči a sbírala síly, abych mohla odpovědět. „Někdy láska nestačí.“

„To je všechno?“ zasmála se Jane. „Claro, každý vztah má předurčeno nějaké období. Některé lásky mají vydržet celý život a jiné ne.“

„Já vím,“ zašeptala jsem.

„A tvé období s Alexanderem je u konce?“ tlačila na mě.

Odvrátila jsem se od ní a zadívala se z okna. Rolls pořád parkoval na rohu a mně znovu poskočilo srdce. To byla asi odpověď na její otázku. „Pořád ho miluju,“ přiznala jsem. „Ale není možné, abychom byli spolu. Naše období skončilo.“

„Ujisti se o tom. Nutit se k tomu, aby láska skončila, ještě neznamená, že je to pryč. Když zničíš vztah, vede to jen k lítosti,“ radila mi. „Lítost otráví život a není větší lítosti než z opuštěné lásky.“

Z tónu jejího hlasu jsem vytušila, že má s podobným druhem lítosti osobní zkušenost. Ale opravdu jsem ji nežádala, aby to se mnou sdílela.

Nebyla jsem tak stará jako teta Jane, ale pár tvrdých lekcí souvisejících s láskou jsem už dostala. Bylo útěšné věřit, že čas zhojí všechna zranění, jenže to byla lež. Čas nikdy úplně nesmaže trýzeň zlomeného srdce. Pořád tady byla a rvala mě, ať jsem se snažila pohřbít minulost sebehluběji.

„Bojím se, že nemám na vybranou,“ řekla jsem jí, „a on mě tak jako tak nechce.“

Bolelo přiznat to takhle nahlas. Neřekla jsem nikomu – dokonce ani Belle – že jsem už víc než osm týdnů o Alexanderovi neslyšela. Od té doby, co jsem ho zanechala v Notting Hillu, se mě pokoušel kontaktovat jen jednou, ale pak už nikdy. I když měla Jane pravdu, nezáleželo na tom. Alexander už si dál žil svůj vlastní život.

„Jak to víš?“

„Prostě to vím.“

Belle si dávala pozor, aby se bulvární plátky v našem domě neocitily, ale nemohla zabránit tomu, abych je viděla v novinových stáncích na nárožích. A tak jsem měla fotografie jako důkaz – Alexander byl spatřen v klubech a barech. Některé z jeho přátel na fotografiích jsem rozpoznala, včetně Jonathana Thompsona, jeho kamaráda ze školy a Bellina nejhoršího omylu. Jestliže Alexander trávil čas s ním, dokázala jsem si představit, o čem ty cáry plné drbů informují. Pokud jsem věděla, nebyl Alexander dosud přistižen s jinou ženou, ale to byla jen otázka času. Mezitím jsem stále byla v hledáčku paparazzi a objevovala jsem se pod titulky, které zpochybňovaly status našeho vztahu a zněly jako: *Nemáme jasno – Kde je Clara?*

Jane sevřela rty a chvílku na mě zkoumavě hleděla.

„Počkej tady.“

Její slova měla zlověstný podtón a já stála u ní v kuchyni ztuhlá hrůzou. Ale ten vnitřní mráz roztál žářem vzteku, když se Jane vrátila se svazkem obálek. Hned jsem poznala jejich krémovou barvu i texturu, ještě než jsem si všimla velké rudé voskové pečeti, která způsobila, že se mi rozbušilo srdce.

„Kde jste je vzala?“ zeptala jsem se, když mi Alexanderovy dopisy podávala.

„My jsme si myslely, že bychom ti měly dopřát čas,“ řekla Jane měkce.

„*My?*“ zopakovala jsem. „Máte na mysli *Belle*?“

Jane na mě úkosem pohlédla. „Nezlob se na ni. Domnívala se, že ti pomáhá.“

Odfrkla jsem si a přitiskla si svazek dopisů k hrudi. Jak mi mohla moje nejlepší kamarádka zatajit něco tak důležitého? Belle na mě vyvíjela tlak, abych se v životě posunula dál. Teď se zdálo, že mínila sabotovat jakékoli šance na usmíření, které jsme s Alexanderem měli. „To je zvláštní, protože nikdy jsem si nepřipadala tak zraněná.“

Ale jen co jsem ta slova vyřkla, věděla jsem, že lžu.

Už dřív jsem byla mnohem zraněnější. A zranil mě muž, který napsal tyhle dopisy. Tak proč jsem si je tak zoufale toužila přečíst?

3 |

Sprchu jsem nakonec vynechala a zavřela jsem se v pokoji. Když jsem počítala obálky, třásly se mi ruce. Byly jich desítky. Nevěděla jsem, kde začít – a záleželo na tom vůbec? Sledovala jsem své jméno, které napsala Alexanderova ruka. Dotýkal se tohohle papíru. Teď, po tolika měsících odloučení, mě to pomyšlení naplnilo tak intenzivní touhou, až se mi zatajil dech.

Vjela jsem prstem pod rudou voskovou pečeť a vyjmula první dopis, s datem z pozdního června. Uplynulo jen pár týdnů od chvíle, kdy ho odeslal – týdnů, které se však zdály být celou věčností. Nebyla jsem si jistá, co bych v těch řádcích mohla najít. Pomalu jsem vydechla zadržený vzduch, který se mi nahromadil v plicích, a začala číst:

Claro,

jako by to bylo jen pár dní, kdy jsem se tě dotýkal. Moje noci už nejsou plné nočních můr. Namísto toho sním o tobě – o tvé kůži, jak se tiskne k mojí, o tvé chuti na jazyku, když hltám tvou číču, o tvých rtech kolem mého ptáka. Spánek se stal mým útočištěm. A mojí noční můrou je den, protože když se probudím, tak zmizíš.

X